Ч. 25. Неділя 2 (15) лютого 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ради державної. — Реформи в Росиї. — Справа венецуельска.)

Слідуючий тиждень буде в парляменті присьвячений виключно войсковому законови, о скілько очивидно не спинить нарад ческа обструкция. Надіють ся, що при спокійнім ході нарад прийде до голосованя над законом в пятницю. П. Пацак упросив членів Молодоческого клюбу, аби через цілий тиждень не виїздили з Відня. — П. Кіярі розмавляв вчера з дром Кербером з порученя санітарної комісиї. Др. Кербер обіцяв скоре виготовленє нового аптикарского закона о божевільних та закона о заразі худоби.

Вчера радила палата послів над законом прасовим. Розправа вела ся цілий час перед пустими лавками. Були хвилї, коли в палаті не було більше як 15 послів. Внаслідок тої байдужности лучило ся, що кільканайцять послів утратило голос, бо їх не було в палаті. З тої причини панує в віденьскій прасі велике невдоволенє. З Кола польского промавляв п. Яворский.

Dziennik poznański приносить з Петербурга цікаву вість, що в Росиї заносить ся на якусь реформу в дусї немов конституцийнім. Міністер внутрішних справ Плеве мав виладити проєкт, щоби попри істнуючім державнім совіті, зложенім, як відомо з вел. князів, міністрів і найвисших урядників, покликаних царем, утворити щось мов низшу палату парляментарну, до котрої входило би по двох відпоручників з кождого ґуберніяльного земства і крім них якесь число членів, іменованих з поміж висших урядників і державних достойників. Хоч нема близших вістий про компетенцию сего проєктованого парляментарного тіла, то із єго складу можна здогадувати ся, що було би оно лиш наслідуванєм парляменту, бо і теперішні земства, котрі мали би проєктованому парляментови доставити найбільше число членів, уладжені так, що з одної сторони забезпечена в них як найльояльнїйша більшість, а з другої майже виключена всяка опозиция. Додати ще до сего треба, що не мали би в тім парляменті своїх заступників ті ґубернії, в котрих доси ще не заведено земств, отже Королївство польске, Литва, Волинь, Поділє і Україна.

Заступник Німеччини доніс Бовенови, що Німеччина жадає виплати 340.000 долярів в готівці, або права зафантованя мита в одній венецуельскій пристани так довго, як довго ся сума не буде вирівнана. Бовен не згодив ся на се жаданє, як довго не видасть свого рішеня мировий суд в Гаґі.

Новинки.

Львів дня 14-го лютого 1903.

— **На погорільців в Кутах** уділив Є. В. Цісар зі своєї приватної каси 8000 К запомоги.

— **В стані здоровля Впреосьв. Митрополита** Шептицкого удержує ся — як доносить др. Озаркевич — поліпшенє дальше і стан зближає ся з кождим днем до нормального. Горячка уступила зовсім, апетит сильно зріс, ночи перебуває Митрополит спокійно, а навіть і в день много спить, відпочиваючи по так довгій недузї і безсонници. Загальний вигляд поправив ся також значно. Ординуючі лїкарі суть тої думки, що аж теперішний стан можна назвати справдїшною реконвалесценциєю, одначе радять безуслoвний спокій і не дозваляють Преосьвященному нїчим занимати ся, анї нїкого приймати.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Стрию з ґрупи селяньскої відбуде ся дня 23 марта.

— **Виділ рускої захоронки у Львові** просить всїх своїх членів о ласкаве надісланє членьских вкладок на рік 1902—1903, позаяк товариство головно з тих вкладок удержує бідні рускі дїти. Гроші висилати можна на руки касиєрки п. Панькевичевої, або до „Клюбу Русинок“ кождої середи межи 5—7 години вечером. Оплата річна виносить лише дві корони, просить ся отже о як найчисленнїйше вписуванє до так важної для нас інституциї.

— **В Добромили** було від дня 2 до 9 с. м. аж 5 пожарів, яких причиною був мабуть підпал.

---

5)

КУЛЇСИ.

Хіньскі новісти.

(З польского — В. Серошевского)

(Дальше).

Щасливого дня!.... Просимо близше! — крикнули робітники, побачивши приглядаючих ся їм з далека братів. Они наблизили ся.

— Чи не позволите нам честні, старенькі люди.... — почав Ю-Лянґ виучені ще дома слова.

— ....Виручити вас хвильку у вашій тяжкій і труднїй праци?! — докінчив жалістно Сі, котрого брат потрутив в бік.

— Ми самі бідні люди, ледве що заробляємо на житє..

— Можемо вам позволити трохи попрацювати, не більше як за люльку опіюм....

— Не палимо...

— А звідки ви?

— Здалека.

— Очивидно. Ваша вимова не тутешна. А може ви дикі Льо Льо?

— Ні. Ми з краю Жовтої Глини.

— Хао! Ми чули. Там управляють пшеницю, там єсть славне місто Лянь-Чов. Хороший край, земля стародавних людий.... Щож загнало вас в наші нужденні околиці?

Братя, коротко розповім о нещастю, яке навістило їх провінцию. В часї розмови один з паробків уступив місця Сі. Той радістно вхопив ся за поруче і повис у воздусї. Одначко дармо перебирав ногами, силуючись ступити на крила, ноги все минали крила колеса і били по воздусї, аж хлопець пустив ся руками поруча і упав в болото. Робітники щиро розсьміяли ся

— Певне наш далекий брат нїколи не топтав води. Певне сьвітлий край єго не потребує таких дурних уряджень. Там певне все в пору падають дощі... Ми радили би далеким честним братям пристати до двигарів. Там потрібні лиш сильні руки і скорі ноги....

Не позволили братям на нові проби з топтанєм, зі страху, аби не поломили машини, але на потїшенє дали їм напити ся студеного чаю з фаянсового, оплетеного соломою імбрика.

Звідси пустили ся братя просто до міста.

В міру того, як наближали ся до міских воріт, темних як пропасть, високих як гірский вивіз, число прихожих довкола них дуже збільшало ся. Ішли довгим рядом гусака цьвітарі, з кошиками, причепленими до ліктів. Ішли огородники з яриною. Овочарі несли на плоских бляхах купи овочів, прозрачних, блискучих немов поливаних, або білих як слонева кість, мальована на багряно. Пекарі голосно вихвалювали свої горячі колачики. Кухарі запрошували на обід. Голярі дзвонили в малі дзвіночки, або посадивши своїх гостий на чірвоних стільчиках, мовчки голили їм голови. Лїкарі, що сиділи під парасолями, вихвалювали свої ліки. Ковалї і бронзівники кули в отвертих кузнях. В сїнках сидїли похилені над ткацкими варстатами жінки. В кождім майже подвірю видко було занятих працею людий: макаронарів, що навивали на великі мотовила тонкі нитки тїста, паперників, що ловили ситом паперову масу, столярів, що політурували гебанову обставу, чорну як ніч, лискучу як мармор; видко було золотників, лякирників, різьбарів, малярів, що ледве дотикали зручними пальцями предметів. В отвертих млинах, з одностайним шумом, подібним до тихо оповіданих казок, обертали ся великі камені, що мололи зерно. Побіч на похилих доріжках топтали на місці, держачи ся за поперечницю, люди, і ступали поволи осоловілі. А серединою дороги плили безпереривним ланцухом вози, вючні коні, верблюди, осли, буйволи.... Ручні візники точили перед собою малі легкі тачки з накладаним на них товаром. Мулники, волярі, фірмани, вели за собою запряжену худобину. Гук колїс, скрип осий, рик зьвірят, гамір людских голосів, скрепіт машин, звук металів, зливали ся в оглушаючий лоскіт, сильнїйший від гуку родинних потоків, покинених недавно братьми....

А всьо кріпшало, збирало ся до купи, пливучи до міста, котре немов великаньский

Дня 2 с. м. рано згоріла стодола пароха, а пополудни стодола і дах стайні Медицкого і Курчака, дня 3 с. м. оборіг пароха, дня 5 часть даху на домі Медицкого, а дня 9 лютого згоріло 5 стоділ.

— Нещасливий случай лучив ся онногди вечером при ул. Личаківскій. Візник Йосиф Шибайло ішов коло воза наладованого дошками, коли нагло зломила ся вісь, віз перехилив ся і придусив своїм тягаром Шибайлу так нещасливо, що стратив притомність. Взване поготівле ратункової стациї відвезло нещасливого, страшно потовченого в грізнім стані до загального шпиталя.

— Товариство „Труд" у Львові (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітні ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітні в виготовленю весїльних випрaв від найскромнїйших до найвисгавнїйших по умеркованій цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний курс гафтів, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

— З Копичинець. Дня 26 н. ст. лютого 19 3 відбудуть ся в сали уряду громадского в Копичинцях загальні збори повітового товариства кредитового „Згода" тов. зар. з обм. пор. в Копичинцях. Збори відбудуть ся о год. 3 по полудни а в разі некомплету о год. 4 по полудни того самого дня без взгляду на число членів. Порядок нарад: 1) Відчитанє протоколу послїдних загальних зборів. — 2) Справозданє дирекциї і комісиї шконтруючої. — 3) Внесеня управляючого Совіта о уділенє дирекциї товариства абсолюториї. — 4) Внески членів.

— Злодїєви не добре хропіти. Вчера досьвіта в підсїню одного дому у Відни застав полициян якогось сплячого чоловіка. Сплячий так сильно хропів, що коли полициян переходив коло брами, зачув то і заглянув до сїний. Тут за брамою побачив він сплячого і збудив его, а той ледви що побачив поліцияна, як в тій хвили дав ногам знати і втік без слїду. Показало ся зараз, чому сплячий так борзо втїкав; за брамою в сїнех лишив він якийсь мідяний кітлик і множество металевих табличок з написами імен, чисел сходів і домів і одну металеву таблицю, на котрій були виписані по порядку помешканя та імена комірників. Показало ся, що то був злодій, за котрим полиция вже від кількох недїль слїдить, а котрий вже від давна краде по каменицях металеві вивіски.

— Битва з розбійниками. Бавария хоче, видко, робити розбишаками і опришками конкуренцию Італії і Сицилії. Не так то давно, як там цїла компанія жандармів мусїла вести війну з розбійником Крайслем, котрого опісля стратили в Авґсбурзї; другий розбійник, властитель віллї, Шмадерер сам собі відобрав житє а его товариші сидять ще в кримiналї і ждуть вироку, аж ось доносять про нових розбишаків, з котрими треба було минувшої недїлї вести тяжку борбу. В селї Вальтенгофен коло місточка Кемптен підчас богослуженя впали були якісь розбишаки узброєні в ножі і револьвери на приходство, порозбивали там всї шафи і скринї та позабирали готівку, цїнні папери, дорогоцїнности та всїлякі річи і як раз хотїли вже виносити ся, коли надійшла сестра сьвященика і наробила крику. Служба, сьвященик, селяни і чужі люди пустились зараз в погоню за розбишаками, а ті покидали вкраденї річи і стали стріляти з револьверів, а втїкаючи дальше набивали револьвери знову. Тимчасом надійшли з Кемптен жандарми і прилучились до людий, що гнали за розбишаками. Людий збігало ся щораз більше, а всї узброєні в зелїзні ґралї, коли і ножі. Наконець розбишаки сховали ся в якісь корчі і стали звідтам стріляти. Розбишаки забили на місци чотирох людий. Тоді товпа з криком „гурра!" кинулась приступом на розбишаків. Лиш з великим трудом удало ся побороти розбишаків, а ще з більшим здержати людий, щоби їх не посїкли на кусні. Остаточно тяжко побитих і закровавлених привязано до саний і так відвезено до кримiналу. Жандармерия і полиция мусїли сани довкола обступити, щоби люди не кинулись на розбишаків. Були то два брати: Душль Людвик лїт 17 і Юрий лїт 28, сей послїдний небезпечний і знаний вже добре злодій і вломник.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Годівля дробу (VII). Тепер приходимо до ростинної поживи для дробу. Найперше місце займає тут гречка, котра в декотрих сторонах може бути й найдешевшим кормом. Від гречки кури дуже добре несуть ся і можна їх також дуже добре утучити, але насамперед треба дріб до неї призвичаїти і давати зразу варену або мочену. По гречцї слїдує ячмінь, але добрий ячмінь, броварний. Для відміни дає ся тяжкий білий овес На несенє вплива також дуже добре пшениця, але она єсть за дорога і можна єї хиба лиш для відміни деколи давати. Кукурудза добра більше лиш до тученя; нею найлїпше годувати лиш легкі раси курий, як н. пр. іспаньскі та гамбурскі кури; більшим расам можна давати лиш часами для відміни; всї инші раси, іменно же азийскі, дуже від неї тиють і слабо несуть ся. Дуже добрим і дешевим кормом єсть сонїшник, від котрого кури і добре несуть ся і тиють. Сонїчник надає ся дуже добре для годівлї дробу в малім господарстві, бо его можна засївати в городї і в поли межи кукурудзою або бараболею, або й небудь на всїляких неужитках. — Послїдом не добре годувати, бо він і мало поживний і задля нечистоти в нїм може бути иноді шкідливий. Пшеничний ґрис, вівсяна і куку-

---

підземний водоспад, кипіло в серединї страшенно і пожирало без слїду глоту в своїх величавських, широко отвертих воротах.

Коли братя, захоплені потоком людий, опинили ся на вузких улицях міста, стратили остаточно голову. Вже не гамір їх ошоломлював — майже его не чули, — але чудувало окруженє. З обох сторін довгої як вивіз улицї тягнули ся найріжнїйші склепи. В чорних отворах їх відчинених дверий і вікон видко було купи ріжних прегарних товарів, посуди казочної красоти, овочів і ласощів, на яких вид плила до уст слина. Купцї і купуючі сидїли разом і попивали в холодї чай. В горі над склепами здоймали ся високо різьблені з дерева взірцї, звішували ся золочені дошки вивісок, крашені ліхтарні, купецкі знаки, хоругви, довгі ланцухи паперу і повітів, мов густі тороки, видумані лише на те, аби золоте проміне сонця розбити на тисячі чудацких снопів, пятен, смуг, овинули їх сїтию змінних мигаючих тїний.

В долинї шуміли безнастанно гамірні, рухливі, примховаті людскі филї. Хвилями товпа мовкла і тулила ся до стін, коли переїздив верхом який знаменитий пан з дружиною служби, що бренїла як рій пчіл. Переходили похоронні процесиї в білих одежах з музикою, бігли весїльні дружини з червоними скринями дарунків і червоним палянкином, в котрім за червоною заслоною боязко ховала ся молода дївчина. Коли походи стрічали ся, двигарі звичайно не щадили собі взаїмно лайки і проклонів. Цїкаві зараз окружали їх і творила ся збита людска стїна, котру годі було перервати.

Братів, привиклих до простору, страшенно томило то безнастанне ходженє серед товп. Глядили місця, де могли би присїсти і відпочати, але не могли его найти. Всюди находили людий чужих, ворожих або байдужних, що голосно розмавляли о своїх справах а не обертали навіть до них голови, всюди місця були вже заняті і з усюди їх проганяли. Вкінци добачили на кінци улицї блеск ріки і пустили ся в ту сторону. Над рікою і на ріцї рух не був менший як в місті. Сотки кораблів менших і більших сунули ся в походї без кінця. Часом поволи перепливали розкішно прибрані хоругвами і осьвітлені ріжноцьвітними огнями „Огороди упиваючих цьвітів". Братя з їх причини дістали по головї бамбусом від поліциянта з жовтим змием на плечах. Сторож порядку упімнув в той спосіб розглядаючих ся селян, аби держали ся на осторозї Але они зле зрозуміли его вічливість і в страху кинули ся до моста, аби перейти до зарічної дїльницї, котра видалась їх тихійшою і більше безпечною. Зараз коло моста стояли громадки пекарів з бляшаними кухнями на бамбусових ніжках. Запах горячих страв пригадав братям, що від рана не їли. Боязливо наблизили ся до надутого черезача з черпаком в руцї, аби вибрати страву і сторгувати, коли нагле Ю-Лянґ почув легкий, немов случайний дотик до місця, де носив гроші. Хлопець сейчас вхопив ся за пояс, але гроший вже там не найшов.

— Злодій.... украв... сапеки! — верснув на цїле горло.

Гамір умозк в окруженю, товпа змішала ся, хтось почав утїкати. Братя пустили ся за ним в погоню. Але противник їх мав більше зручности і досьвіду; оминав легко перепони, вози і людий, не перестаючи бігти і вскорі спинив ся і злодій. Братя кричали і гнали з цїлої сили, мимо того оставали чим раз дальше по заду. Тоді Ю-Лянґ пригадав собі о старім звичаю і крикнув з розпуки, ратуючи цїлий свій маеток:

— Стій, не утїкай.... бо скочу до води і смерть моя нехай спаде на тебе!

Рівночасно хлопець задержав ся і переложив рішучо ногу через поруче моста. Прохожі станули і обернули цїкаві погляди на него, задержав ся і злодій.

— Зажди — крикнув здалека. — Поговоримо!

Братя скоро підійшли до него.

— Сапеки.... Мої сапеки.... Віддай менї сапеки!... — повтаряв Ю-Лянґ, тяжко дишучи. Шанґ-Сі вже мав вирвати гроші з руки злодія, коли між ним і тамтим виросли мов з під землї якісь незнані люди. Злодій уступав, ховаючи ся за них.

— То цїлий наш маеток! З голоду згинемо — говорили братя.

— А длячого я маю згинути з голоду? — відповів злодій. — Зверну добровільно моїм старшим сільским братам половину гроший, а другу половину задержу як винагороду за науку.... Иньший взяв би всьо. Не бажаю нїчиєї згуби і не мав мій старший брат чого скакати до води. Я злодій і стараю ся о то, щоби люди пильнували свого майна, менше мішали ся до чужих справ, а більше уважали на себе. Нехай мій сільский брат затямить собі, нехай бере свою половину і стереже ся судів і полиції....

— Нехай стереже ся судів і полиції!... О!.. — притвердили присутні.

— Бери свою половину і благослови великодушність побідителя.

Лице Ю-Лянґа почервонїло з гніву, мав охоту кричати, ганьбити, кляcти, кликати о поміч, але Шанґ-Сі потягнув его за рукав.

— Бери гроші утїкай, бо можемо нїчого не дати — крикнули злодії. — Ти вже звернув на себе увагу жовтого змия з тамтої сторони моста і ми віддамо тебе єму на жертву, аби покарано тебе за твою дурноту!

Рівночасно злодюга зручно розірвав ремінь від гроший, точно відчислив половину, всунув єї в руку Ю-Лянґови і щез в товпі. Братя замітивши, що поліциянт дійстно іде до них, постарали ся чим скорше скрити ся згідно з радою злодіїв, напімненям вітця і власним здоровим розсудком.

рудзяна мука та бараболї дають ся лиш в заминцї. За зелений корм служать буракове і капустяне листє, салата, посїчена кропива, крівавник і трава та взагалї всїляка зеленина, длятого місця коло курника добре єсть обсаджувати та обсївати якими ростинами, щоби кури мали від часу до часу чим живити ся. При годованю зерном не треба давати, бо кури одно вибирають а друге лишать. Взагалї треба уважати на то, щоби давати лиш добре зерно, добрий ґрис і добру бараболю, щоби не були зіпсовані стухлі. Коли робить ся заминку, то треба на то уважати, щоби она була густа аж тверда і кришила ся в руках. Коли заминку робить ся з ґрису і муки, то треба їх попарити кипятком і дати по рівній части н. пр. вівсяної і ячмінної муки, варених бараболь або бураків. Коли замінку дає ся підчас холодної пори, то треба єї завсїгди давати, коли она ще трохи тепла. Замінки треба лиш тілько робити, кілько потреба на один раз а не нарабляти богато і не лишати на пізнїйше, бо она висхне і псує ся та може стати ся шкідливою для дробу. Коли дріб годує ся заминкою підчас погоди, то можна єї розсипати на подвірю так, щоби кожда птиця могла вибирати собі свою пайку; але підчас дощу треба єї давати в курнику в більшій посудинї, або в жолібци, котрий би дріб не перевернув і не поваляв єї. Иноді можна замину так робити, що варить ся кости та всїлякі відпадки з мяса і тою юшкою запарює ся заминку. Коли від часу до часу дає ся ячмінь, то треба єго насамперед мочити так довго аж зачне кільчити ся. Кури їдять єго тоді дуже хапчиво та годують ся ним дуже добре; але намочити ячмінь, щоби лиш натягнув в себе воду і напучнявів, не придасть ся до нічого, бо вода сама не єсть ще поживою. Кури і взагалї дріб повинні мати завсїгди чисту воду до питя. Воду треба ставити в коритцях або ще лїпше в таких посудинах, котрі би були так вкриті, що кури могли би напити ся, а мимо того не занечистили би води.

— Дерева овочеві треба, поки ще пора, добре обчистити і галузє прорідити; треба обтинати не лиш то галузє, що поломане або котре усхло, але й то, котре не родить, а заступає пізнїйше приступ сьвітла і воздуха. Овочеве галузє, котре заслонене від сонця, родить менші овочі, бо пупінки цьвітові на нїм лиш слабо і поволи розвивають ся. Поломане вихром галузє треба рівно повідтинати і замастити або мастию городничою або коровячим лайном, розробленим з глиною і попелом, щоби не гнило. Так само треба на цїлім пни обшкребати мох та обрістниці, під котрими криють ся всїлякі шкідливі комахи. При обшкрептуваню треба на то уважати, щоби кори не здерти до живого. Так обчищені пнї треба вапном побілити.

— Як призвичаїти молоденькі поросятка до чужої льохи. Коли дві льохи упоросять ся, а одна має більше поросять як друга, то можна їх розділити порівні межи обі. Але льоха звичайно не хоче приймити чужих поросять. Тоді треба лиш єї власні поросята намастити горівкою а так само і поросята від другої льохи та припустити до неї; тоді она не зможе розріжнити нюхом чужих поросят від своїх і прийме чужі за свої. Коли чужі поросята лиш пів дня побули коло льохи, то небезпечности вже не буде, але з початку таки треба, щоби хтось уважав на льоху, аби она не загризла чужих.

Переписка.

А. Б. в Б.: Зі всїх ваших льосів не витягнений анї один, анї тепер анї давнїйше.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 13 лютого: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 7·90; жито 6·50 до 6·60; овес 6·25 до 6·50; ячмінь пашний 5·60 до 5.80; ячмінь броварний 5·90 до 6·50; ріпак 9·— до 9·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 10·25; вика 6·— до 6·75; бобик 5·80 до 6 30; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·50; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 88·—; конюшина біла 75·— до 120·—; конюшина шведска 80·— до 95·—; тимотка 34·— до 42·—.

Такі були перші кроки синів старого Шанґ-Гаї-Су в „Країнї Цьвітів“ кипучій житєм.

З часом братя набули досьвіду, научили ся многих річий, перейшли неодну людну і добре управлену долину, пізнали неоднo місто, відвідали сотки сїл і фанз глядаючи скрізь заняття. Однако всюди стрічали відмову і байдужність серед товпи, котрих ворожість не малїла, в міру як посували ся на полуднє, але росла. Скоро лиш згадували о роботї, лиця приступних каменїли, їх погляди ставали неуважні або навіть ворожі, як колиб братя перед хвилею допустили ся якого злочину.

Готівка братів топнїла як віск в проміню горячого сонця. Научили ся вдоволяти ся малою горсточкою рижу денно, відтак їли вже кождого другого дня і ночували не в гостиницях, але де лучило ся. Висхли як кістяки, одіж їх подерла ся на шматки, лиця стали понурі, очи втратили вроджену довірчивість і доброту. Зіступали поволи чим раз низше в ті круги, де всьо зникає крім жадоби їди.

Тимчасом всюди і заєдно відповідали їм:

— Вас тут таких богато волочить ся.... Для всїх не стане... Їдіть до своїх.

— До своїх?... Або ми не подібні до вас, чи ми не такі самі Чорноголові Сини Неба? О, Сі, ти такий сильний, робітний, найперший між трудолюбивими, чи й ти нічого не порадиш?

— Зажди, брате, незадовго дібємо ся до моря; там, кажуть, в прибережних містах богато гроший і роботи.

— До моря?... А як нїколи не дійдеш до него? Не маємо нїчого і завтра не до нас належить?

Показав батови ременець, на котрім вже не було нї одного гроша.

— Прокляті злодїї!... Вистало би в сам раз....

— Не проклинай брате, они також як ми... Атже не знаємо, що зробимо!... — шепнув Шанґ-Сі.

Нагле доля їм усьміхнулась.

Недалеко від міста Чен-Ту-Фу на стрімкій горі, ослизлій від дощу, стрітили гурток двигарів, що сидїли на пятах з люльками в зубах. Два панянкини стояли недалеко на каміню. Коло одного лежав простягнений горілиць страшенно худий робітник, коло другого розмавляли живо два прилично одіті подорожні.

— Сіен-сень (ласкаві) — почав Ю-Лянґ деревляним голосом жебрака. — Ми вже два дни не заробили нїчого. Чи не позволите нам заступити себе хвильку, аби ви могли тимчасом добре відпочити.

— Лучаєсь вам добра нагода. Один з наших подвигає ся і умирає.... Удайте ся онтам... — відповіли двигарі, вказуючи головами в напрямі розмавляючих панів.

Братя наближили ся до них, кланяючись кілька разів. Тоді один з них обернув ся до них лицем і братя... скаменїли повні смертельного страху. Не дальше як на довготу руки мали перед собою... рудоволосого варвара, потомка малпи і гуски!

Дивив ся на них питаючо.

— Чого хочете? — спитав розмавляючий з ним Хінець.

Братям вернула память о своїм страшнім положеню.

— Сіен-сень! — відповів чемно, стоячий на переді Шанґ-Сі. — Вже два дни як нїчого....

— Їдучи сюди замітили ми, що знаменитих подорожників стрітила мала недогода... — скоро перебив братови Ю-Лянґ. — І хоч маємо пильні справи до полагодженя в Чен-Ту, але ми хотїли би допомогти знаменитим чужинцям згідно з пословицею: „милі суть труди для приятеля!“ (Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 14 лютого. Як Politik доносить, буде правительство вести переговори з Чехами, аби їх відтягнути від обструкції против буджету.

Відень 14 лютого. Архикняжна, Єлисавета, мати королевої ішпаньскої Марії Христини і сестра пок. архикнязя Альбрехта, померла нинї рано.

Будапешт 14 лютого. Угорский сойм радив вчера дальше над войсковим законом.

Константинополь 14 лютого. Заповіджена спільна австро-російска нота в справі македоньских реформ зістала вчера доручена Туреччинї.

Вашинґтон 14 лютого. Переговори в справі венецуельскій будуть нинї закінчені і підписані представителями держав.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видає для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по	10	сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . .		„	5	„
3. Інвентар довжників .	аркуш	„	5	„
4. „ вкладників .	„	„	5	„
5. „ уділів	„	„	5	„
6. Книга головна	„	„	10	„
7. „ ліквідацийна : .	„	„	10	„
8. „ вкладок щадничих	„	„	10	„
9. „ уділів членьских	„	„	10	„
10. Реєстр членів	„	„	10	„
11. Зголошеня о позичку	штука	по	2	„
12. Виказ умореня позички	„	„	2	„
12. Асиґнати касові	„	„	1	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).